

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.143 van 9 september 2015
in de zaak A. 212.325/XIV-35.611**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 4. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Linda Luytens
 kantoor houdend te 1090 Brussel
 Lakenselaan 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 april 2014, strekt tot de
cassatie van het arrest nr. 121.253 van 21 maart 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.504 van 22 mei 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 maart 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Linda Luytens, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Tine Bricout, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 december 2013 in hoofde van de verzoekers een beslissing waarmee hun (vierde) aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) van 28 maart 2012 ongegrond wordt verklaard.

Eveneens op 9 december 2013 neemt de staatssecretaris in hoofde van iedere verzoeker afzonderlijk een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 januari 2014 stellen de verzoekers tegen de voornoemde beslissingen van 9 december 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 21 maart 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhalen, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 9ter, 39/65 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van

de bestuurshandelingen’, van de materiële motiveringsplicht en van “de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel” en “de manifeste beoordelingsfout”.

In een eerste onderdeel voeren de verzoekers aan dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies, dat in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt gevolgd, de twee onderscheiden vragen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, enerzijds betreffende het risico voor het leven of de fysieke integriteit en anderzijds betreffende het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, met elkaar heeft verward door te stellen “dat de ziekte geen ernstig risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dit in het bestreden arrest niet te corrigeren door te stellen dat “aangezien de benodigde behandelingen en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn, [...] de ambtenaar-geneesheer vervolgens [concludeert] dat uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de verzoekers op zodanige wijze aan een aandoening lijden dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekers aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het land van herkomst”. Daarmee bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekers immers een vermenging van de twee onafhankelijk van elkaar bestaande mogelijkheden.

De verzoekers zijn van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op die manier zelf conclusies trekt die geen steun vinden in het advies van de ambtenaar-geneesheer en die geen antwoord bieden op de twee specifieke vragen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Te dezen gaat het om een ziekte die levensbedreigend en/of bedreigend voor de fysieke integriteit is, en die specifieke vraag moest worden onderzocht en beantwoord. Eerste verzoeker en tweede verzoekster zijn zwaar aangetast in hun fysieke integriteit en niet autonoom doch volledig afhankelijk. Zij achten het voornoemde artikel 9ter geschonden, evenals de motiveringsplicht door deze niet-draagkrachtige motivering.

In een tweede onderdeel voeren de verzoekers aan dat volgens het bestreden arrest in de aanvankelijk bestreden weigeringsbeslissing wel degelijk rekening is gehouden met de medische attesten van 3 oktober 2012 en 17 april 2013 die als bijlage bij faxberichten van respectievelijk 6 november 2012 en 1 mei 2013 werden verstuurd. In het advies van de ambtenaar-geneesheer betreffende tweede verzoekster wordt echter geen melding gemaakt van het laatste en uitgebreide medische attest van 17 april 2013, doch er wordt uitsluitend verwezen naar de “medische attesten”, zodat de bijkomende informatie in de faxberichten niet blijkt te zijn meegedeeld en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve niet redelijk kon stellen dat de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met “de expliciete en essentiële argumentatie inzake het risico voor het leven of de fysieke integriteit”. Het bestreden arrest is gesteund op onredelijke en foutieve motieven om vast te stellen dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen inbreuk heeft gepleegd op de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde onderdeel voeren de verzoekers aan dat het bestreden arrest ten onrechte stelt dat de verzoekers niet verduidelijken waarom de bronnen inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling niet overtuigen. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt immers dat deze enkel rekening heeft gehouden met het verslag van de “Voice of Roma” maar niet met het “Progress Report 2009”, dat ook bij de fax van 6 november 2012 was gevoegd. In het bestreden arrest kon derhalve niet in redelijkheid worden gesteld dat “verzoekers zich inzake de behandeling van Roma in Kosovo hebben beperkt tot de enkele voorlegging van een attest van de Voice of Roma”. Volgens de verzoekers wordt in het bestreden arrest alleszins niet verwezen naar de toestand van de Roma in Kosovo als meest gediscrimineerde minderheid, in het bijzonder niet naar het feit dat H.G. de burens van de verzoekers heeft bezocht en te weten is gekomen dat deze niet welkom zijn in het gebied Obiliq.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Betreffende het eerste onderdeel benadrukken zij “de dubbelzinnige en

wankele formulering” van de ambtenaar-geneesheer en het feit dat de twee duidelijke vragen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgens hen niet werden gesteld en alleszins niet of niet duidelijk werden beantwoord. Betreffende het tweede onderdeel verklaren zij te volharden en stellen zij dat het om het medisch attest van 17 april 2013 gaat. Betreffende het derde onderdeel stellen zij dat mag worden nagegaan of de aangehaalde bepalingen met het bestreden arrest zijn geschonden bij de controle van de aanvankelijk bestreden beslissing.

Beoordeling

6. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen’ vastgelegde formelemotiveringsplicht en de materiëlemotiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. De voorgehouden schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in de zin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen twee daarin voorziene hypothesen zou hebben vermengd, heeft geen betrekking op een eventuele schending van de inhoud van de hiervoor genoemde bepalingen en beginselen. In de mate dat de verzoekers voorhouden dat eerste verzoeker en tweede verzoekster wel lijden aan een ziekte die een reëel risico voor hun leven en/of hun fysieke integriteit vormt, vragen zij in wezen een andere feitelijke beoordeling van de zaak, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7. Artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet houdt inderdaad twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De verzoekers zijn van oordeel dat die twee mogelijkheden in de aanvankelijk bestreden beslissing en vervolgens in het

bestreden arrest zijn vermengd, waardoor de eerste mogelijkheid niet zou zijn onderzocht in hoofde van eerste verzoeker en tweede verzoekster.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer betreffende eerste verzoeker, waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund, wordt aangegeven dat eerste verzoeker lijdt aan een psychische problematiek, diabetes type 2, cardiomyopathie en hypertensie en wordt de daarvoor gebruikte medicatie vermeld. De ambtenaar-geneesheer stelt dat in het kader van suïcidaliteit opvolging door een psychiater wenselijk is, dat geen medische argumenten worden aanvaard waarom betrokkene niet zou kunnen reizen en dat er geen nood is aan mantelzorg. Hierna wordt aangegeven dat de nodige medicatie en de behandeling en regelmatige opvolging door een psychiater voorhanden zijn in het land van herkomst en wordt uitgebreid ingegaan op de mogelijkheid voor eerste verzoeker om er gebruik van te maken, waarna wordt besloten dat “uit het voorgelegd medisch dossier [...] niet [kan] worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland”. In het advies van de ambtenaar-geneesheer betreffende tweede verzoekster, waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund, wordt aangegeven dat tweede verzoekster lijdt aan een psychische problematiek, diabetes type 2, hypertensie en epilepsie en wordt de daarvoor gebruikte medicatie vermeld. De ambtenaar-geneesheer stelt dat geen medische argumenten worden aanvaard waarom betrokkene mits wat hulp van haar directe omgeving niet zou kunnen reizen. Hierna wordt ook voor tweede verzoekster aangegeven dat de nodige medicatie voorhanden is in het land van herkomst en wordt uitgebreid ingegaan op de mogelijkheid voor tweede verzoekster om er gebruik van te maken, waarna wordt besloten dat “uit het voorgelegd medisch dossier [...] niet [kan] worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland”.

In het bestreden arrest wordt met verwijzing naar de adviezen van de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat daaruit blijkt “dat de ambtenaar-geneesheer het risico voor het leven en de fysieke integriteit wél heeft geëvalueerd, zoals wordt vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet”, “dat de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de voorgelegde aandoeningen een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of fysieke integriteit maar enkel indien deze niet adequaat behandeld worden”, dat volgens de ambtenaar-geneesheer “dit risico op dodelijke gevolgen zich bij terugkeer naar het land van herkomst niet zal voordoen aangezien de benodigde handelingen en medicatie toegankelijk en beschikbaar zijn” en dat “het [...] dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig [is] van de gemachtigde om op basis van de medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer te besluiten dat uit het medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekers lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit”. Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de aanvankelijk bestreden beslissing aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft getoetst, in het bijzonder aan de hypothese van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de aanvrager. De verzoekers tonen wat dat betreft geen onwettigheid aan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich aldus beperkt tot een onderzoek naar de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing en er blijkt dan ook geen overschrijding van zijn in artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenbetwistingen vastgelegde annulatiebevoegdheid.

Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate ongegrond.

8. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te

nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

In de mate dat de verzoekers aanvoeren dat het bestreden arrest op “kennelijk onredelijke en foutieve motieven” is gesteund, betwisten zij de juistheid van de gegeven motieven doch maken zij geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste aannemelijk.

In het bestreden arrest wordt met betrekking tot de kritiek van de verzoekers aangaande het antwoord op de door hen ingediende medische attesten overwogen dat de ambtenaar-geneesheer blijkens zijn adviezen “alle door de verzoekers ingezonden medische stukken in overweging genomen heeft inclusief de medische attesten van 3 oktober 2012 en 17 april 2013”, dat de ambtenaar-geneesheer na een opsomming en een beschrijving van alle voorgelegde medische attesten voor eerste verzoeker een psychische aandoening met suïcidegevaar, diabetes type 2 en hypertensie aanvaardt, dat hij voor tweede verzoekster een psychische problematiek, diabetes, hypertensie en epilepsie aanvaardt, dat hij geen medische argumenten aanvaardt waarom eerste verzoeker niet zou kunnen reizen, dat er voor deze laatste geen nood aan mantelzorg is en dat hij voor tweede verzoekster geen medische argumenten aanvaardt waarom zij met wat directe hulp van haar omgeving niet zou kunnen reizen. Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de jurisdictionele motiveringsplicht voldaan. De verzoekers beperken zich tot algemene kritiek dat hun argumentatie niet zou zijn beantwoord doch zij geven niet aan welke concrete elementen betreffende een reëel risico voor hun leven of fysieke integriteit op onwettige wijze buiten beschouwing zouden zijn gelaten.

Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

9. De verzoekers hebben betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat “de bronnen niet overtuigen”, dat “de contra indicatie van terugkeer niet wordt behandeld, terwijl dit een essentieel gegeven is gelet op de traumatische ervaringen in Kosovo en het behoren tot de Roma minderheid”, dat “een loutere stereotiepe verwijzing naar een arrest van het EHRM [...] helemaal niet beantwoordt aan het argument van discriminatie en uitsluiting wegens etnische origine”, dat betreffende de beschikbaarheid van vereiste zorgen een verwijzing naar een rapport van SOS International allerm minst pertinent of afdoende is vermits het om een private commerciële organisatie blijkt te gaan en dat de aanwezigheid van medicatie en psychiaters in Kosovo geenszins betekent dat deze in voldoende mate beschikbaar zijn, laat staan voor de Roma minderheid.

Thans laten de verzoekers gelden dat de ambtenaar-geneesheer enkel rekening heeft gehouden met een verslag van de Voice of Roma, dat hij geen rekening heeft gehouden met het Progress Report 2009 en dat geen rekening is gehouden met hetgeen H. G. heeft vernomen bij een bezoek aan de burens van de verzoekers. De verzoekers hebben deze kritiek niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd en zij tonen niet aan dat zij er niet toe in de mogelijkheid waren. Het gaat derhalve om een nieuw middelonderdeel dat zij niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie mogen opwerpen.

Het derde onderdeel van het enige middel is niet-ontvankelijk.

10. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 800 euro, elk voor een vierde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen september tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques